

Benedikt XVI. na uvítanou, letišť v León

Vážený pane prezidente republiky,
Páni kardinálové,
Vážení bratři v biskupské a kněžské službě,
Vážení státní představitelé,
Milovaný lide Guanajuata a celého Mexika,

Jsem šťasten, že jsem zde, a děkuji Bohu, že mi umožnil uskutečnit přání, které nosím již dlouho v srdci, totiž utvrdit ve víře Boží lid tohoto obrovského národa v jeho vlastní zemi. Příslowečná je vřelost mexického lidu k Petrovu nástupci, který na něj ve své modlitbě neustále pamatuje. Říkám to na tomto místě, které je považováno za zeměpisný střed této země a které si přál navštívit na své první cestě můj ctihodný předchůdce, bl. Jan Pavel II. Když tak nemohl učinit, zaslal tehdy vzkaz s povzbuzením a požehnáním, když přelétal tento vzdušný prostor. Jsem rád, že dnes mohu opakovat jeho slova právě na tomto místě a mezi vámi: „Jsem vděčný věřícím Bají a Guanajuaty, napsal tehdy ve svém telegramu, za sympatii k papeži a za věrnost Pánu. Bůh vás stále provázej! (srov. Telegram, 30.ledna 1979).

Touto důvěrnou vzpomínkou děkuji Vám, pane prezidente, za Vaše vřelé přijetí a uctivě zdravím vaši ctěnou choť a další představitele, kteří mne svojí účastí přišli prokázat čest. Obzvláště zdravím mons. Joseho Guadalupe Martin Rábaga, arcibiskupa León, jakož i mons. Carlose Aguiar Retes, arcibiskupa Tlalnepantly a předsedu Mexické biskupské konference a Rady biskupských konferencí Latinské Ameriky. Touto krátkou návštěvou chci podat ruku všem Mexičanům a setkat se s národy a lidem Latinské Ameriky, jež je reprezentována mnoha biskupy právě na tomto místě u majestátného památníku Krista Krále, „Cerro Cubilete“, manifestujícího zakořeněnost katolické víry v Mexičanech, kteří se ve všech svých záležitostech utíkají do stínu Jeho neustávajícího požehnání.

Mexiko a většina latinskoamerických národů si připomněla nebo si v těchto letech připomene dvousté výročí svojí nezávislosti. Na poděkování Bohu za tento tak významný a důležitý moment se konalo mnoho náboženských slavností, na nichž – jako tomu bylo při mši svaté v bazilice sv. Petra v Římě o slavnosti Panny Marie Guadalupské – byla vroucně vzývána Nejsvětější Panna, která s něhou ukazuje, jak Pán miluje všechny a vydává se za všechny bez rozdílu. Naše nebeská Matka bděla nad vírou svých dětí také při formaci těchto národů a činí tak nadále i dnes tváří v tvář novým výzvám, před nimiž stojí.

Přicházím jako poutník víry, naděje a lásky. Přál bych si utvrdit víru věřících v Krista, upevnit je v ní, povzbudit k oživení víry nasloucháním Božího Slova, svátostmi a důsledností života. Takto ji budou moci sdílet s druhými jako misionáři mezi svými bratry a být kvasem ve společnosti, přispívat k uctivému a mírumilovnému soužití, založenému na svrchované důstojnosti každé lidské osoby, kterou stvořil Bůh a kterou nemá žádná moc právo opomíjet nebo opovrhovat. Tato důstojnost se významně projevuje základním právem na náboženskou svobodu v jejím pravém významu a plné integritě.

Jako poutník naděje vám spolu se svatým Pavlem říkám: „Nesmíte truchlit jako ostatní, kdo nemají naději“ (1 Sol 4,13). Víra v Boha nabízí jistotu setkání s Ním,

obdržení Jeho milosti. Na tom se zakládá naděje toho, kdo věří. Věřící si to uvědomuje, snaží se proměnit i nynější struktury a málo příjemné události, jeví se jako neměnné a nepřekonatelné, a pomáhá tomu, kdo v životě nenachází smysl, ani budoucnost. Ano, naděje reálně mění konkrétní život každého muže a každé ženy (srov. *Spe salvi*, 2). Naděje vzhlíží k „novému nebi a nové zemi“ (Zjev 21,11) a snaží se již nyní učinit hmatatelnými některé z jejích odlesků. Je-li navíc zakořeněna v národě a sdílena, šíří se jako světlo, které rozptyluje temnoty, jež zatemňují a tísní. Tato země, tento kontinent je povolán žít nadějí v Boha jako hluboké přesvědčení a měnit ji na postoj srdce a konkrétní závazek společné cesty k lepšímu světu. Jak už jsem řekl v Římě, „postupujte vpřed a nedejte se odradit od budování společnosti založené na rozvoji dobra, triumfu lásky a šíření spravedlnosti“ (*Homilie na slavnost Panny Marie Guadalupské*, Řím, 12. prosince 2011).

Věřící v Krista a celá církev žije a praktikuje jako bytostný prvek svého poslání lásku spolu s vírou a nadějí. Ve svém primárním důrazu je láska „nejprve odpoví na to, co v určité konkrétní situaci představuje bezprostřední potřebu“ (*Deus caritas est*, 31a), jako je pomoc těm, kteří trpí hladem, jsou zbaveni přístřeší, trpí nemocí nebo se jim něčeho nedostává. Nikdo není pro svůj původ či přesvědčení vyloučen z tohoto poslání církve, která nekonkuruje jiným soukromým či veřejným iniciativám, ba dokonce ráda spolupracuje s těmi, kteří sledují tytéž cíle. Tím méně pak usiluje o něco, co se netýká konání dobra způsobem nezištným a uctivým vůči potřebnému, tomu, kdo častokrát více než všechno ostatní postrádá důkaz autentické lásky.

Pane prezidente, a všichni přátelé: v těchto dnech budu vroucně prosit Pána a Pannu Marii Guadalupskou, aby tento lid dělal čest obdržené víře a svým nejlepším tradicím, a zvláště se budu modlit za ty, kteří to nejvíce potřebují, zejména za ty, kteří trpí v důsledku starých a nových rivalit, zášti a násilí. Víím, že se nacházím v zemi, jež je hrdá na svoji pohostinnost a přeje si, aby se zde nikdo necítil jako cizinec. Víím to a už jsem to poznal, ale nyní to vidím a cítím v hloubi svého srdce. Z celé duše si přeji, aby to cítili také četní Mexičané, kteří žijí za hranicemi svojí vlasti, ale nikdy na ni nezapomínají a přejí si, aby rostla ve svornosti a opravdovém integrálním rozvoji. Velice děkuji.

Přeložil Milan Glaser